Ентоні Горовіц

МОРІАРТІ

FOLIO

6
БЛЕЙДСТОН-ХАУС

Я побачив Джонса лише наступного дня, коли він швидким кроком зайшов до мого готелю, сповнений тієї самої нервової енергії, свідком якої я вже був, коли він розшифровував повідомлення, витягнуте з кишені мерця. Я щойно закінчив снідати, коли він прийшов і сів навпроти мене.

— Ви зупинилися тут, Чейзе? — Він озирнувся на потерті шпалери та кілька столиків, розташованих близько один до одного на потоптаному килимі. Половину ночі мені не давав спати чоловік із сильним кашлем, якому чомусь дали кімнату по сусідству. Я очікував, що він приєднається до мене в залі для сніданку, але поки що він не з'являвся. Окрім цього таємничого гостя, я жив у «Гексамі» сам і, відверто кажучи, не був здивований. Бедекер та Мюррей[1] нізащо не писали б про цей готель... хіба що рекомендували б триматися від нього подалі. Так що зал, де подавали сніданок, був повністю у нашому розпорядженні. — Що ж, думаю, цього цілком достатньо. Це не зовсім «Кларендон», але події розгортаються швидко, і, якщо нам пощастить, можливо, вже за кілька тижнів ви вирушите назад до Нью-Йорка. — Він уперся палицею в стіл,

[1] Автори популярних путівників XIX сторіччя.

і раптом у його голосі зазвучали дбайливі нотки. — Сподіваюся, ви не постраждали. Я побачив, як хлопець дістав ніж, і не знав, що робити.

— Ви могли його зупинити.

— І видати нас обох? Судячи з його вигляду, він не з тих, хто ламається під тиском. Якби я його заарештував, це б нічого нам не дало.

Я провів пальцем по сліду, який Перрі залишив на моїй шиї.

— Це було близько, — мовив я. — Він міг перерізати мені горло.

— Пробачте мене, друже. Я мав ухвалити рішення. У мене не було часу на роздуми.

— Що ж, гадаю, ви діяли якнайкраще. Але тепер ви бачите, що я намагався вам сказати, інспекторе. Це лихі люди, абсолютно безпринципні. Тому хлопцю не більше чотирнадцяти років! І в переповненому ресторані! У це майже складно повірити. На щастя, він не заподіяв мені шкоди. Важливіше питання: чи привів він вас до Кларенса Деверо?

— Не до Деверо. Ні. Але можу вас запевнити, що це була гарна погоня через весь Лондон. Усю дорогу вгору по Ридженг-стріт до Оксфорд-серкус[1], а потім ми повернули на схід до Тоттенгем-Корт-роуд. Я міг легко загубити його в натовпі, але нам пощастило, що він був одягнений у яскраво-синю куртку. Мені довелося триматися на певній відстані, і це було гарною ідеєю, оскільки він кілька разів обертався, щоб переконатися, що за ним ніхто не стежить. Незважаючи на це, я ледь не втратив його з поля зору на Тоттенгем-Корт-роуд. Він заліз на омнібус, і я помітив його тільки тоді, коли він зайняв своє місце нагорі на лаві, на самому даху.

— Вам знову пощастило, що він не сидів усередині.

— Можливо. Я зупинив екіпаж, який прямував у тому ж напрямі, і ми рушили за омнібусом. Мушу зауважити, що

[1] Назва станції лондонського метро.

я був радий, що не довелося довго йти пішки, особливо коли ми почали підніматися вгору в напрямку північних околиць міста.

— Це туди поїхав хлопець?

— Саме так. Перрі — якщо це було його справжнє ім'я — привів мене до таверни «Арчвей», а звідти пересів на канатний трамвай до Гайгейт-вілледжа. Я поїхав разом із ним: він сидів на початку трамвая, а я — на його задніх місцях.

— А потім?

— Що ж, від трамвая я недовго йшов за хлопцем униз пагорбом та вздовж Мертон-лейн. Зізнаюся, ця місцина викликала в мене певну тривогу, хіба ж не тут було знайдено тіло вашого агента Джонатана Пілґріма? У всякому разі Перрі продовжував свій шлях до будинку, повністю оточеного високим муром, неподалік від маєтку Саутгемптона, і саме тут я зрештою загубив його. Наближаючись до свого місця призначення, він прискорив свій крок. Ви, мабуть, помітили, Чейзе, що я не можу похвалитися міцним здоров'ям, і я був на деякій відстані, коли побачив, як хлопчина зник за стіною. Я поспішив уперед, але коли повернув за ріг, він уже зник. Я не бачив, як він заходив у цей дім, але в цьому немає жодних сумнівів. За будинком було порожнє поле з парою кущів, і жодного його сліду там. Неподалік стояло ще кілька будинків, але якби він прямував до одного з них, я б напевно побачив його, поки він ішов туди. Ні. Це точно Блейдстон-хаус. У задній стіні там є хвіртка. Мабуть, саме туди він увійшов. Але вона була замкнена.

Блейдстон-хаус — не дуже гостинне місце, і я вважаю, що його мешканці спеціально зробили так, щоб воно таким і залишалося. Будинок оточує висока стіна, увінчана металевими шипами. Усі вікна заґратовані. На садовій хвіртці висить патентований замок Чабба, який зможе зламати лише найдосвідченіший зломщик. Я подумав, можливо, хлопець незабаром вийде? Я відійшов на деяку відстань і спостерігав за будинком за допомогою пристрою, який часто бував мені

у пригоді... — Він вказав на палицю, і я вперше побачив, що її громіздка срібна ручка, яку я вже помічав раніше, може розгорнутися й перетворитися на бінокль. — Але Перрі ніде не було видно, що змусило мене дійти висновку, що він прийшов туди не для того, щоб передати інше повідомлення. Він там живе.

— Ви не заходили туди?

— Я дуже хотів зайти, — усміхнувся Джонс. — Але мені здається, що ми маємо зробити це разом. Це такою самою мірою ваше розслідування, як і моє.

— Дуже ласкаво з вашого боку.

— Однак я не сидів без діла, — продовжував він. — Я зробив кілька запитів, які, на мою думку, можуть вас зацікавити. Блейдстон-хаус є власністю Джорджа Блейдстона, видавця, який помер минулого року. Репутація його родини бездоганна. Шість місяців тому вони здали нерухомість в оренду американському бізнесменові на ім'я Скотт Лавель.

— Скотчі Лавель! — вигукнув я.

— Саме він. Це, безсумнівно, один із лейтенантів Деверо, чоловік, про якого ви мені розповідали.

— А сам Деверо?

— Лавель може привести нас до нього. Я бачу, ви закінчили свій сніданок. Вирушаємо прямо зараз? Бо, кажу вам, Чейзе, гра в самому розпалі.

Мене не потрібно було довго вмовляти, і ми разом вирушили тим самим маршрутом, який напередодні проклав для нас юний Перрі: перетнули серце столиці, далі в бік передмістя й нарешті сіли в канатний трамвай, який без зусиль затягнув нас на пагорб.

— Який чудовий транспорт! — вигукнув я.

— Шкода, що я не можу показати вам цю місцевість. Із пустки, що неподалік, відкривається кілька чудових краєвидів. Гайгейт колись був окремим селом, але, боюся, відтоді воно суттєво втратило свою чарівність.

— Це сталося того дня, коли сюди прибув Скотчі Лавель, — сказав я. — Коли ми розберемося з ним та його друзями, у нас буде час, щоб насолодитися містом.

Ми підійшли до будинку, який був саме таким, як його описував Джонс, тільки похмурішим і більш сповненим рішучості триматися на відстані від зовнішнього світу. Це була негарна будівля, вища за свою ширину та побудована з тьмяно-сірої цегли, що більше пасує місту, ніж сільській місцевості. Її архітектура була готичною, з вигадливою аркою, зведеною над вхідними дверима, та стрілчастими вікнами, прикрашеними візерунками, горгуліями й іншими готичними деталями. Джонс, безперечно, мав рацію щодо заходів безпеки. Ворота, шипи, ґрати, віконниці... востаннє, коли я бачив схожу будівлю, я дивився на в'язницю. Будь-який випадковий відвідувач чи навіть нічний злодій не зміг би увійти в цю фортецю, але, добре знаючи цих людей, я не очікував нічого іншого.

Ми навіть не змогли підійти до вхідних дверей, оскільки в стіну було вмонтовано вишукані металеві ворота, що відокремлювали вхід до будинку від вулиці, і вони також були замкнені. Джонс подзвонив у дзвінок.

— Є хтось удома? — запитав я.

— Я бачу якийсь рух за вікном, — відповів він. — За нами стежать. Мабуть, тут живуть дуже підозрілі люди. Овва! До нас наближається їхній чоловік...

Лакей, повністю одягнений у чорне, йшов до нас таким скорботним кроком, наче збирався оголосити, що візит неможливий, оскільки хазяїн дому помер. Він дійшов до воріт і заговорив із нами крізь ґрати.

— Чим я можу вам допомогти?

— Ми тут, щоб побачити містера Лавеля, — сказав Джонс.

— Боюся, що містер Лавель сьогодні не приймає гостей, — мовив лакей.

— Я інспектор Джонс зі Скотленд-Ярду, — відповів Джонс. — Він точно мене прийме. І якщо ти не відчиниш ці

— Ми шукаємо вашого партнера, — пояснив Джонс. — Чоловіка на ім'я Кларенс Деверо.

— Я не знаю цього імені. Вперше його чую. Він ніякий не партнер. Він для мене ніщо. — Маленькі очі Лавеля нервово забігали кімнатою, тож ми вирішили продовжувати допит.

— Ви не подорожували з ним до Англії?

— Хіба ви мене погано чуєте? Як я міг подорожувати з кимось, кого ніколи не зустрічав?

— З огляду на ваш акцент, ви американець, — вів далі Джонс. — Чи можете ви сказати мені, що привело вас до Англії?

— Чи можу я вам це сказати? Можливо, й можу, але не знаю, навіщо, чорт забирай, мені це робити, — він тицьнув пальцем у наш бік. — Гаразд, гаразд. Я працюю промоутером однієї компанії. В цьому немає нічого незаконного! Я збираю капітал. Пропоную можливості для інвестицій. Якщо хочете придбати акції на мило, свічки, шнурки чи щось іще, я ваша людина. Можливо, я можу зацікавити вас якоюсь інвестицією, містере Джонсе? Чи вас, містере Пінкертоне? Є один гарний маленький золотий рудник у Сакраменто. Або вугілля та залізо у долині Вермісса. Можу вам обіцяти, що за це ви отримаєте такий прибуток, який вартовим порядку навіть і не снився.

Лавель кепкував із нас. Ми обидва знали правду про його зв'язок із Деверо, і він теж добре про це знав. Але за відсутності доказів будь-якого злочину, запланованого або вже скоєного, ми мало що могли зробити.

Інспектор Джонс спробував удруге.

— Вчора я прослідкував за молодим чоловіком — навіть дитиною — до цього будинку. Він був світловолосий, одягнений в уніформу хлопчика-телеграфіста. Ви з ним зустрічалися?

— Навіщо мені це? — посміхнувся Лавель. — Можливо, я отримав телеграму. Чи ні. Не знаю. Вам доведеться запитати Клейтона.

— Я бачив, як хлопець зайшов у будинок. І більше не виходив.

— Сиділи в кущах зі своїм біноклем, так? Підглядали за мною? Що ж, тут нема жодних хлопчиків, з телеграфу чи ще звідкись.

— Хто тут живе?

— Що вам до цього? Чому я маю вам усе розповідати? Я вже все сказав. Я поважний бізнесмен. Можете розпитати про мене в посольстві, якщо хочете. Вони за мене поручаться.

— Якщо ви не бажаєте співпрацювати з нами, містере Лавелю, ми можемо повернутися сюди з ордером на обшук і дюжиною офіцерів. А якщо ви той, за кого себе видаєте, то люб'язно відповісте на всі мої запитання.

Лавель позіхнув і почухав потилицю. Він усе ще дивився на нас похмурим поглядом, але я бачив, що він зважив свої варіанти і зрозумів, що не має іншого вибору, окрім як дати нам те, що ми вимагаємо.

— Нас п'ятеро, — сказав він. — Ні, шестеро. Я і моя жінка, а ще Клейтон, кухарка, покоївка та кухарчук.

— Ви сказали, що тут немає дітей.

— Він не дитина. Йому вже дев'ятнадцять. І він рудий.

— Ми все одно хотіли б із ним зустрітися, — втрутився я. — Де він зараз?

— Як ви гадаєте, де можна знайти кухарчука? — прогарчав Лавель. — Він на кухні, — він постукав пальцями однієї руки по столу, змусивши прикрашені коштовностями персні танцювати. — Я приведу його до вас.

— Ми самі підемо до нього, — сказав я.

— Хочете скрізь встромити свої носи, чи не так? Дуже добре. Але після цього ідіть під три чорти. У вас немає причин бути тут, кажу вам, і з мене вже досить ваших запитань.

Він підвівся з-за столу, і цей рух нагадав мені рух плавця, що виринає на поверхню. Коли він показався на повний

КНИЖКИ ВІЙНИ

Ентоні Горовіц (1956) — британський письменник, телепродюсер, автор детективів, гостросюжетної літератури та сценаріїв для фільмів і серіалів. Книжки письменника видано в понад тридцяти країнах. Він почав писати у віці восьми років, а в двадцять перейшов у ранг професійних авторів. Саме Горовіцу спадкоємці Артура Конан Дойла довірили створення нових романів про Шерлока Голмса. Відтак «Будинок шовку» (2011) став бестселером у всьому світі.

Ця книжка — захопливий бестселер від англійського письменника Ентоні Горовіца. Загадкові, приголомшливі, часом трохи містичні пригоди улюблених героїв продовжуються. Шерлок Голмс вступає в останній бій із генієм злочинного світу, професором Моріарті. Звістка про їхню загибель притягнула до Лондона ще більше зло — американського мафіозі Кларенса Деверо. У Лондоні їх так бояться, що імена вимовляють пошепки. Безстрашний детектив зі Скотленд-Ярду Ателні Джонс виходить на слід обох лиходіїв. До його розслідування приєднується співробітник детективного агентства Пінкертона Фредерік Чейз. Динамічний, сповнений цікавих поворотів і подій сюжет роману постійно лоскотатиме нерви. А непередбачувана розв'язка дуже здивує читачів.

ISBN 978-617-551-740-6
9 786175 517406

Купити книги на сайті видавництва folio.com.ua